

Det Forslag, som den daværende Justitsminister forelagde for Tinget, førte imidlertid ikke til noget Resultat af den simple Grund, at den daværende Regering ikke vilde imødekomme de Krav, som stilledes fra dette Tings Side om samtidig at faa en Omordning af vort Apotekervæsen og af Distriktslægeinstitutionen. Der førtes en lang Forhandling om denne Sag i Samlingen 1891—92. Lovforslaget blev liggende i et Udvalg, men kom atter frem Aaret efter, i Samlingen 1892—93, og Flertallet i Udvalget, for hvilket jeg havde den Ære at være Formand, foreslog følgende Beslutning til en motiveret Dagsorden: „Idet Folketinget udtaler Ønsket om, at en Reform af Apotekervæsenet og Distriktslægeinstitutionen maa finde sin Løsning samtidig med en Omordning af det kongelige Sundhedskollegium, gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen“.

Siden den Tid har Sagen været stillet i Bero, og jeg kan ikke andet end bringe den højtærede Justitsminister en Tak for det villige Øre, han har haft for de Krav, der ere stilledes fra Befolkningen med Hensyn til Oprettelsen af flere Apoteker og med Hensyn til andre Forhold, som bleve nævnte i det foregaaende Møde af den ærede Ordfører. Sundhedskollegiet har vist en mærkelig Mangel paa Hensyntagen til Befolkningens Ønsker. Der har rundt omkring fra Befolkningen i mange Aar været stillet Krav om lettere Adgang til at faa Medicin, ved at der oprettedes enten Hjelpeapoteker eller selvstændige Apoteker. Jeg kunde nævne mange Eksempler; men jeg skal indskrænke mig til at nævne et Eksempel fra Fyns Stift, nemlig dette, at i siger og skriver 5 Aar rettede Befolkningen i Marstal og Omegn paa Ærø forgæves Anmodning om at faa et Hjelpeapotek oprettet i Marstal. Sundhedskollegiet var derimod, og dette rimelige Krav blev ikke imødekommet, før den nuværende Justitsminister kom til. Da opfyldte han Beboernes Ønske og gav Tilladelse til, at der oprettedes et Hjelpeapotek i Marstal. Disse Beboere vare tidligere henviste til at søge Apoteket i Ærøskøbing — og der er ikke mindre end $1\frac{1}{2}$ Mil mellem disse 2 Byer — eller ogsaa vare de henviste til at sejle til Rudkøbing for at hente den fornødne Medicin. Her er altsaa et talende Vidnesbyrd om, hvor lidt Hensyn Sundhedskollegiet i sin Tid tog til Befolkningen derovre, og der har lydt Klager rundt omkring fra alle Egne af Landet og med fuld Berettigelse. Jeg kan derfor, som sagt, ikke andet end takke den højtærede

Justitsminister for den Liberalitet, hvormed han har imødekommet Beboernes Ønsker rundt omkring i Landet i Retning af at maatte faa oprettet selvstændige Apoteker eller Hjelpeapoteker.

Den Forhandling, der er ført her om den Strid, der er opstaaet mellem Sundhedskollegiet og Justitsministeren, foranlediger mig til at rette en Anmodning til den højtærede Justitsminister om i en nær Fremtid at fremsætte Forslag til Lov om en Omordning af dette Forhold i Forbindelse med en Omordning af Distriktslægeinstitutionen og Apotekervæsenet, saa at de Ønsker, der tidligere ere udtalte fra dette Tings Side, snarest maa ske Fyldest.

Krabbe: De Ord, den højtærede Justitsminister fremsatte angaaende Spørgsmaalet om Lønning af Sognefogeder og Lægds mænd, stemme i det hele med de Udtalelser, som ere fremkomne i Finansudvalget, idet den højtærede Minister mente, at det ikke vilde volde Vanskelighed, naar han vilde forsøge sammen med Finansudvalget at faa en Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg skal derfor ikke gaa videre ind herpaa, men kun udtale min Glæde over, at den højtærede Justitsminister har udtalt sig saaledes.

Hvad det meget omdebatterede Spørgsmaal om Forholdet mellem Sundhedskollegiet og Justitsministeren angaar, tillader jeg mig fremdeles at være af den Mening, at det baade for Finansudvalget og Tinget egentlig er en Forhandling, som savner det naturlige Grundlag. Nu er Forhandlingen aabnet af Finansudvalgets Ordfører, og der er leveret et meget umfangsrigt, fyldigt og vægtigt Indlæg af den højtærede Justitsminister, men det maa jo siges, at i denne Debat er dette et Partsindlæg. Den højtærede Justitsminister er i denne Sag Part, og hans politiske Meningsfælle, Ordføreren for Finansudvalget, er hans Støtte her saavel i at fremdrage Sagen som i at hævde tilsvarende Meninger til den højtærede Justitsministers. For os andre er det naturligt at sige: Lad os høre ogsaa den anden Part. Hidtil kende vi ikke andet, end hvad vi lejlighedsvis have læst i Bladene, og meget af det Stof, som kom frem i den højtærede Justitsministers Tale, var os hidtil ganske ubekendt.

Jeg vil kun berøre et enkelt Punkt deraf, et principielt, nemlig dette, at den højtærede Justitsminister med megen Styrke gjorde gældende, at Instruksen for det kgl. Sundhedskollegium er ikke en Instruks for Justitsministeren. I denne noget para-